

blive, at man, naar det viste sig, at det ikke kunde bære sig, holdt helt op med at støtte den sceniske Kunst paa den Maade, som man nu i saa lang Tid har gjort. Man var enig om, at man burde have Tillid til, at ingen Regering, ingen Lovgivningsmagt, vilde udøve en saadan Vandalisme mod det danske Landsliv, som det efter vor Overbevisning vilde være, hvis man saaledes paa en Gang sagde stop og horte helt op med Understøttelsen til den sceniske Kunst i Danmark. Det var den første Forudsætning.

Den anden Forudsætning, som vi gif ud fra, om end af forskellige Motiver hos de forskellige Medlemmer, var, at den sceniske Kunst, som skulde statsunderstøttes, maatte omfatte de tre samme Kunstarter, som nu findes, altsaa ikke blot det reciterende Skuespil, men ogsaa den dramatiske Sangkunst og den dramatiske, mimiske og plastiske Kunst i Balletten. Der har jo hævet sig Stemmer for f. Eks. at fjærne Balletten, og der er andre, som have ment, at man skulde opgive Bestræbelserne for at understøtte en dansk national dramatisk Sangkunst, og disse Tanker vare naturligvis under Dervejelse. I Teaterkommissionen enedes man imidlertid om ikke at give dem Medhold. Nogle lod sig her mest bevæge af Hensynet til det forunderlige, det vil sige det historisk forunderlige, der vilde være i at opgive, hvad der har sat Mærker af en saa betydende Karakter som disse Kunstarter, Opera og Ballet, have gjort det i Danmark. Andre lod sig lede af det Hensyn, at de virkelig erkendte, at der baade i den dramatiske Sangkunst og i Balletten ligger æstetiske Opgaver, der bør søges løste, og som ikke bør undværes i noget Land. — Endelig var der igen andre, der fremhævede, — og det var det afgørende Motiv for os alle — at det var aldeles upraktisk at tænke paa at stryge enten den ene eller begge reciterende Skuespils Omraade skulde vedblive at kunne løse de Opgaver, som det hidtil har sat sig, og at det, uden at medføre økonomisk Fordeel, vilde gøre det umuligt at opføre de reciterende Skuespil, som have betalt sig bedst, naar man ikke havde Medvirking fra disse to andre Kunstarter. Thi det er jo det ejendommelige, at Kunstarterne ikke kunne holdes saa strengt ude fra hinanden, som det maatte en Gang er stet, at de samvirke, og at den hele moderne Udvikling — jeg vil ikke sige den moderneste, men den hele nyere Udvikling i alt Fald — gaar i den Retning at tilvejebringe et æstetisk Udbytte ved en Samvirken mellem Kunstarterne.

Endelig var den tredje Forudsætning, man gif ud fra, den, at der ikke for Tiden med Rimelighed eller med tilstrækkelig Grund fra Teaterkommissionens Side kunde stilles Forslag om en ny Scene foruden den, vi have. Ganske vist var der mange af Teaterkommissionens Medlemmer, som nærede Sympati for den Tanke og mente, at det med Joje kunde siges, at visse Sider, visse Arter af det reciterende Skuespil vilde saa langt bedre Billaar at udfolde sig under paa en mindre Scene end paa den nuværende. Dette erkendte man, og mange erkendte ogsaa, at den danske dramatiske Sangkunst vilde paa den Maade kunne saa større Opgaver, kvantitativt betydelig større Opgaver, end den nu kan sætte sig, da den nødvendigvis maa begrænses meget paa Grund af det stærkt begrænsede Antal Forestillingsaftener, og derfor maa finde sig i en noget ringere Benyttelse, end man i og for sig kunde ønske. Altsaa dette kunde man erkende, og ikke alene erkendte man det teoretisk, men Teaterkommissionen har gjort meget omfattende Studier af Spørgsmaalet, har ladet undersøge, saa at sige, enhver tænkelig Plan for Anbringelsen af en ny Scene af dem, som der var Tale om, ladet foretage Tegninger og Prøvelser af enhver Art. Men det maatte tillige undersøges, om Planen var økonomisk, om det altsaa med den Opgave, Teaterkommissionen havde for Øje, at frembringe et gunstigere økonomisk Forhold med Hensyn til Teatret og Statskassen end tidligere, var en økonomisk rigtig Foranstaltning, om de Fordele i økonomisk Henseende, som man ganske vist i visse Tilfælde kunde vente sig — f. Eks. den Besparelse, der kunde indvindes ved Administrationsfællesskab, og den forøgede Forestillingsindtægt, som vilde fremkomme, naar man fra 7 Forestillingsaftener fik f. Eks. 12 om Ugen — kunde opnaas, og de Undersøgelser, som bleve foretagne i den Anledning, førte til, at vi ikke mente, at de kunde opnaas, at Planens Gennemførelse ikke vilde medføre de økonomiske Fordele, som det var vor Opgave at tilstræbe. Derfor blev den enstemmige Beslutning vedtaget, ogsaa fra de Sider, som havde varm Sympati for Tanken, at man maatte henstøde dette Spørgsmaals Løsning til andre og bedre Tider — ganske vist ikke betragte det som noget, der ikke kunde ønskes og haabes og ventes en Gang i Tiden, men som noget, det ikke vilde være praktisk nyttigt og forvarligt at fremkomme med Forslag om for Tiden. Og naar man drog den Slutning, saa drog man saa meget mere den Slutning, at altsaa det, at denne Plan blev henstodt